

Sy-li spěwał,
Pilně džěłat,
Strowja ce
Swó bny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Narój mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ci kłmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske nedželske łopjeno

Sałožit 1891 Křrjebjanskij fatar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

31. meje 1936

Bauzen

Swjatk.

Jana 4, 23 a 24.

Ducho swjaty, lud žo shromadzi,
Tebi k čžesczi, w horzei lubosczi.
Zehnjo, kiž naš warbowa,
Hdňž žo sa naš moricz da,
Njech wšchał tebe stajnje kwałimy!

Ducho mózný, kiž wšcho čžiniš čam,
Ach, daj swěrnoscž našchim wutrobam!
Njesmajanyh šđerž naš wšchěh,
Stajnje tebi šbudžennyh!
Daj nam čžinicž, šchtož žo lubi čži!

To je swjatkowna modlitwa w duchu a w prawdze: pšched Bohom shromadženy wěrjazy lud Křhřtuša kwałi a wšchitko wot mózneho Božeho ducha woczakuje. Křšescžijanska žyrkej je skutk Boži mjes čžlowjekami pšches Křhřtuša. To na přěních swjatkach widžimy, a na to čžzemy nutrnje a džakownje hladacž, hdňž w tutnym našchim čžaku žwoje swjatkli swjeczimy.

„Šchtunda dže, a je nětk, sa prawi modlerjo žo budža k Wótzju modlicž w duchu a w prawdze; pšchetož Wótz tež tajkich hlada, kotřiz bychu žo k njemu tak modlili. Bóh je Duch, a čži, kotřiz žo k njemu modla, dnyrbja w duchu a w prawdze žo k njemu modlicž.“ Tak Jesuž Samarisku žónsku blisko hory Garizim wučžesche. S Jesužom pšchindže nowy čžaz, čžaz prawnyh modlerjow, modlerjow w duchu a w prawdze. Bóh čžini nowe čžazy, a Bóh tworí žyrkej pšches Křhřtuša.

W 7. artiklu Augsburgskeho wěrnwušnjacža žo wučži, so móže žo Boža klužba na wšchelatore waschnje wotměwacž, so pak dnyrbi kóždy čžaz jena swjata křšescžijanska žyrkej bycz a wořacž, kotraž je shromadžisna wšchitkich wěrjaznyh, pola

kotryhž žo ewangelij čžiscze předuje a swjataj sakramentaj žo po ewangeliju podawataj, tak so je žyrkej jene čžěko, so jedyn duch w njej rěczy, jedyn knjes rostasuje, jena wěra knježi a jena křšecženiza placži.

Žyrkej pak je shromadžisna modlerjow. Wótz hlada tajkich, kotřiz bychu w duchu a w prawdze žo k njemu modlili. Wón je duch a žane hinašche modlenje pšched nim njewobšteji. Na swjatym wótzenaschu je hnydom špóšnacž, šchto po Jesužowej myšli modlitwa w duchu je a šchto modlitwa we prawdze. Přěnje tji proštwy žu proštwy w duchu, w kotrymž Bože mjeno, Bože kralestwo a Božu wolu na modlerškej wutrobje mamy, a pošlednje tji proštwy žu proštwy w prawdze, to rěka, pšchi kotryhž žwoju čžlowjecžnoscz, mjenujžy žwoju winu, wšcho špytowanje a wšchu nusu wopominamy a pola Boha pomoz pytamy. Tak je jenicžka šemška proštwy, wo Boži khlěb, wobdata i duchownym a pošutnym modlenjom, a swjaty wótczenasch je wopravdže žyrkwinska abo wořadna modlitwa, to rěka, my njemóžemy žwój wótczenasch pšchězo jenož kóždy čžam we žwojej wutrobje spěwacž, ale dnyrbimy w knjesowej wořadze a i njej šjednocženi knjesowu modlitwu spěwacž. Sewal dnyrbjeli šprawnišcho pražicž: Wótzje mój, ja swjeczju twoje mjeno, mi pšchindž twoje kralestwo a tak dale se šapominanjom Knjesoweje wořadny, hjes kotrejež njeje ničto ke Křhřtušej pšchishol.

Modlitwa w duchu je swjatkowna, duch Boži je we křšescžijanskej wořadze, a w njej dnyrbi kóždy žwoje modlenje w duchu a w prawdze wotměwacž. Šchtož to njesakomdži, tón móže potom tež wšchědne dny w žwojim domje a na žwojich pučžach žwoje modlenje měcz, wořebje w nusu.

Šchto žo mjenujžy stanje, hdňž ludžo kemschi njekhodža a šwonka žwojeje wořadny žo modla? Esu tola wěscze tajžy, kiž žu modlerjo, niž pak kemscherjo. Eso wě, dolho njetraje, a njekemscher je tež njemodler. Modlitwa, niž we wořa-

dže spěwana, je šebicziwa, njeduchowna, haj njeje modlenje pšched šwjatny Bohom, ale jeno nadžija na Bože dary, na Božu pomoc. Dokelž Boha trjeba, šo šwětny njeduchowny modleć na Boha wobroczi. Šhto jeho wožada, jeho lud čžini, to jeho nještara.

Modlitwa w duchu a w prawdže ma lud Boži we woczomaj, potajkim zyrtej, zyrtej Knjesowu. Njeje na Knjesowej modlitwje jašnje widžecž, šo je šhromadna modlitwa, niž modlitwa jenotliweho modlerja? Šhto čžini wjele próšnych lawkow w Božich domach? Šo šebi mnošy myšla, šo modlenje w domach móža telko wažicž kaž we šřjedžišnje Knjesoweje wožady. Čžzemy licžicž! Šdnž ma wožada 1000 dušchow, ale jeno 20 kemscherjow je na Božej šlužbje, a 200 je tajkich, kiž šo w domach modla, kať wjele rjeišcho dyrbjalo w Božim domje być, hdnž 220 kemscherjow tam šhromadnje spěwaja, kěrlušche a modlitwy! Tuž móžemy wopravdže prajicž, šo modlitwa w duchu je jenož tam móžna, hdžež Boži duch Bože domy š nutrnym, wěrjazym ludom pjelni.

Komu je Ješuš prajil: „Dži, hdnž šo modliš, do šwojeje komorki!“? Tola modlerjam na hažach, hejchlerjam. Škoro je, kaž dyrbjalo šo dženša hejchlerjam w komorkach radžicž: „Šdnž šo modliš, dži do šwojeje wožady, do šwojeje zyrkweje a njewotstup wot šwojeho Šbóžnika a jeho wěrjaznych!“

W štarnych pobožnych čžadžach bėchu Bože domy poľne, šnajmjeišcha na wšach a w maľnych měštach. Prawi modlerjo šo modla w šhromadžišnje nutrnym. Kóždu njedželu šu tajke šwjatki, šo šhtunda dže a je něť, šo prawi modlerjo šo š Wótzu modla w duchu a we prawdže. Šamjeń.

Šwjatkowy šwjedžeń.

Šjaln 118, 27—29.

Škóž: Njebudž šparna moja dušcha.

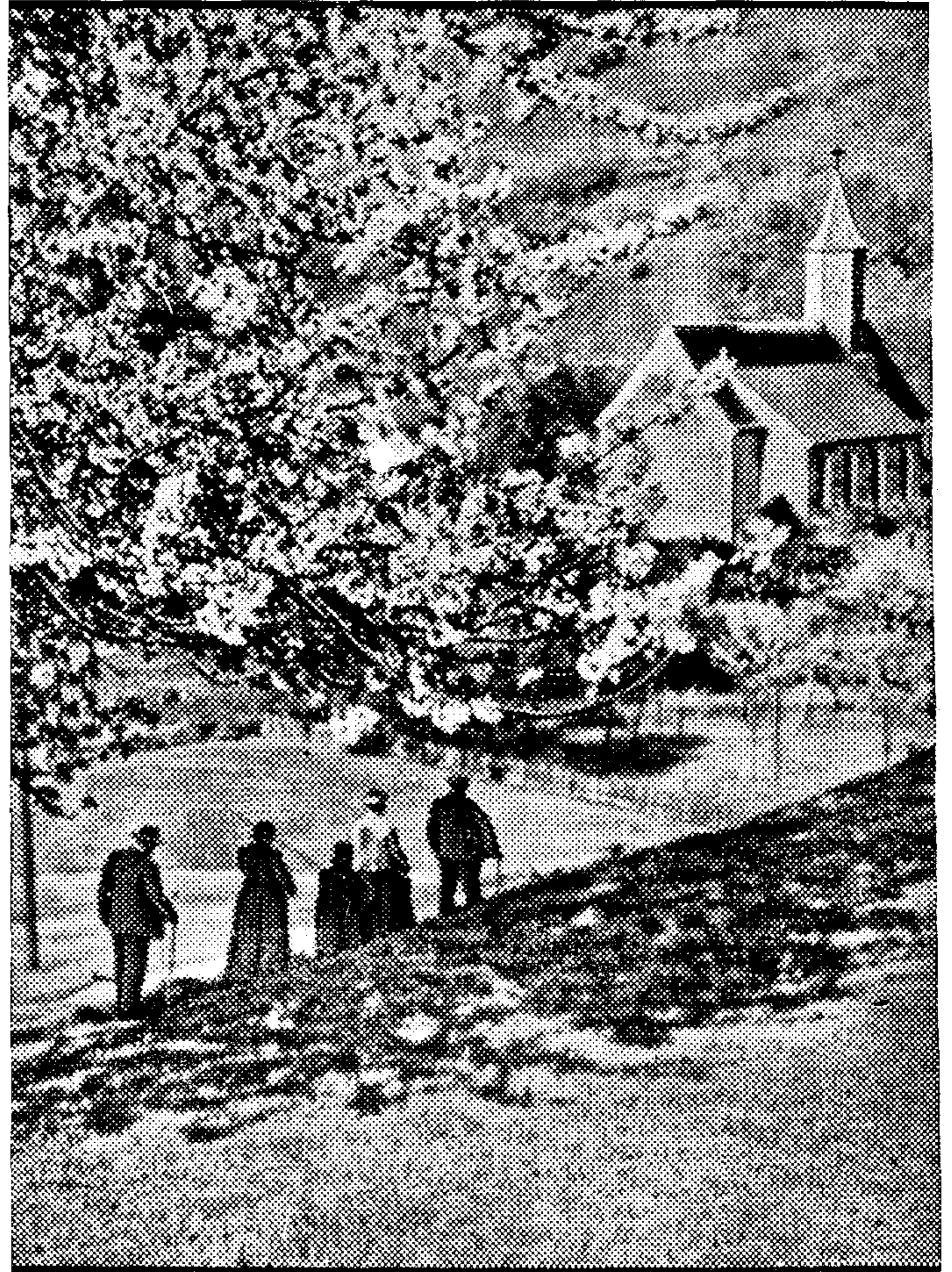
„Tón“, kiž wójška njebeškeho,
Štworiczel tež čžłowštwu je,
Duch dže wožiwjazny Jeho
Dawa šwětej žiwjenje.

„Knjes“ je wšeho štworjenja
Bóh, kiž móž, čžešć, krašnosć ma!
Štwórba pšhipowjeda Boža,
Šhto je žiwe žórlo šboža.

„Je“ to Bóh šam wot wěčnosće,
Kiž je šwětej šjewil šo,
Je kral kralow do wěčnosće,
Dokelž w možny Šwojeje wšcho
„Bóh“ dže jenat wobšhowa
Šako šficžer žiwjenja.
Wšcho wo možny šwědcži Jeho,
Šhtož šwóš wodynch ma dže! Njeho!

„Kotryž“ štworil naš je Šsebi,
Pšhicž tež čžze š krašnosćju:
Milojč jeho Boža debi
Čžłowještwo se šwjatošćju;
„Naš“ Duch Boži pšchekrašnja
Do noweho štworjenja,
Šo šmy šbóžne Bože džecži,
Kiž pšches njeho Bóh šej šwjecži.

„Košwěcži“ tež Duch naš šwjatny
Še wšchem Božim pošnacžom
A ša šawdawš je nam daty,

Šodor M.

Šo je w njebežach naš dom.
Wón naš troštar w šrudžbje je
A naš š njeje wuwjedže.
Tuž šo šbóžnje radujemy,
Kiž se šwěta š njeju džemy.

„Wuhotujmy“ šwjatki krašne
Š mlódney pšchu žiwjenja,
Kotraž pšchetřechi wšcho čžadžne
Šradowanje, dokelž ma
„Šwjedžeń“ pšchego šwjatkowy
A dže jenat wješokny;
Pšchetož Duch je Boži, šwjatny
Tež ša wódžerja nam daty.

„Š mejemi“ šo štwórba pššchi
Boža wonka widomnje.
Kšchescžijan to š njeje štnjši,
Šo je šnamjenjom jom' je
Na najřenišchim pšcha wšcha
W štwórbje Božej šwjatkowna.
Šo šej dušchu šam tu debi,
„Šacž“ Bóh wošmje jeho š šebi.

„Do“ wutrobny woheń šwjatny
Daj nam, Ducho džecžatštwu,
Njepokoj budž š njeje wšatny
Wšchón pšches Tebje troštarja!
„Košow“ woštarja pať šo
Pšchimajmy najšrucžišcho!
Pšochmy Wótza njebeškeho,
Šo dať Duch by nam šo Jeho! —

„Woktarja“ je měštno šwjate,
Šdžež ša wopor šwjecžimny

Bohu ho a nam je date,
So we Bosny šbóžni šmy! —
Sserbja, pnyšmny šwjatkownje
Sso, so Boži Duch nam je
S wodžerjom je šwěta šteho .
Do žiwjenja njebiešeho! — J. W.

Bošwjeczenje Bělo-Rhołmcžansteje pohrjebnišcžoweje kapaly.

Wješ Běly Rhołmž leži k połnozy Łasa w czichej šerbstej holi. Tuta wješ šluscha do Łasowskeje wošady a ma nimate 700 wobndlerjom. Dokelž šu pšchi taš wulkej licžbje wobndlerjom hušcžišcho pohrjebki, pucž do Łasa paš daloki, je hižo dawno žadanje wobndlerjom byto, šwoje šamšne pohrjebnišcžo mēčž. Lěta dołho je šo gmejniške šastupještvo wo to próžowało, a škóncžnje móžesche šo polo ša pohrjebnišcžo šwonka wšy pšchi dróšy do Wojerez kupicž. Kapala ša pohrjebnišcžo dnyrbjesche šdobom tež ša Bože šlužby šo wužiwacž a dnyrbjesche šo potajkim něšcto wjetšcha natwaricž. Šapocžatk junija lošscheho lěta móžesche šo přenje cžěto na nowym pohrjebnišcžu pothowacž. Zyrkwicžka šo we našymje dowari. Šejna wěža došta dwaj šwonaj; jedny i njeju je Łasowska wošada darila. Na ludowym žarowazym dnju je šo w nowej zyrkwicžy přenja Boža šlužba wotmēla. Nětko, hdyž šmē nam našy wošadny šaraš šašo šlužicž, šo pošwjeczenje kapaly na šwjedžen Šhryštušoweho do njebieš špicža pošaji.

Rjenje wudebjena zyrkwicžka njemóžesche dawno wšchitkich šemšerjom, liž bēchu i zyleje wošady pšchithwatali, wopšchijecž, taš šo dnyrbjach wjele wonka štejo pšchipošluchacž. Šdyž bēšchtaj šwonaj pšchestałoj šwonicž, pšchepoda wješnja-nošta Šantscha šararzej Malinkej klucž noweje kapaly. Še šlowami: „Šlaj hēta Boža pola cžłowjekow; a wón budže pšchi nich bydlicž, a woni budža jecho lud, a Bóh šam i nimi budže pšchi nich bydlicž, a woni budža jecho lud, a Bóh šam i nimi budže jich Bóh. A Bóh budže i jich woczow wšchitke šyly šetrēcž; a šmjercž wjazy njebudže, ani šrudoba ani wolanje ani bolocž wjazy njebudže, pšchetož přenje je šašcto.“ „Wotewrcže mi wrota prawdošcže, šo ja do nich póndu a temu Rnješej šo džakuju!“ wotewri šaraš Malinš Boži domcžk.

Šwoje šwjedženške předowanje šloži šaraš Malinš na Bože šlowo i lišta šwjateho Pawoła na Kolosejškich 3, 1—4:

Hižo dawno je šebi Bělo-Rhołmcžanška gmejna žadała, tu bliško wšy mēčž pohrjebnišcžo, hdyž bychu lubi šemrēcži pošledni šemški wotpocžinš namašali. A wy šcže šej pšcheli, na mēštnje wotpocžinka mēčž tež mēštno nutrošcže, hdyž by šo žarowazym Bože šlowo pšchipošwēdało a Boži wēcžny trošht do jich wutrobow šo wuliwaš. Tute pšchecže bu dopjelnjene. Boža hnada a pomoz je wam tutu zyrkwicžku darila. Dženša móžemy ju pošwjecžicž, šo by była šnamjo napominanja: „Šytajcže, šchtož je horjekach, hdyž Rhryštuš je, liž šedži na prawizy Božej.“ A šo je dženska runje šwjedžen Rnješoweho do njebieš špicža, to dawa tutej hodžinje šwój wošebity wušnam, dokelž runje tuton šwjedžen naš wucži, horje hladacž. Kaž šu wucžomnizy horje ša Rnješom hlada-li, hdyž šo wón pošbēhny, šo by šo do šwojeje njebiešteje domišny wrócžik, taš dnyrbimy šoždy cžadž šwojeje woczki k nješju šbēhacž, hdyž šmy tu šhromadženi. Maša hašle drje je licžba rowow na tutym nowym pohrjebnišcžu, ale wona budže bórny wjetšcha. Někotryžkuli i naš budže šnadž přjedn, hacž šebi to myšli, tudny pšchi tutej rjanej zyrkwicžy šwój

pošledni a wēcžny šemški wotpocžinš namašacž. Šdyž nimo tuteho pohrjebnišcžca póndžecže, budže waš wěža tuteje zyrkwicžki štrawicž. Ršchiz na nej pošajuje k njebiešam a cže wašchej woczki horje cžahnyčž a waš dopomnicž, šo dnyrbicže jónu tež wumrēcž a šo macže nadžiju, tam horjeka šašo wohladacž wšchēch lubnyh, liž šu waš hižo wopušcžitke.

Taš dnyrbu tuta zyrkwicžka je šwojeje wěžu a je šwojim šchizom wam pšchowošacž: „Šytajcže, šchtož je horjekach!“ A šlowo našcheho tekšta cže trošhtowacž wšchēch šrudnyh žarowaznyh, napominacž wšchēch žiwnyh, naš wšchitkich paš pošawacž na to pšchichodne.

(Pofracžowanje šcžēhuje.)

Gustav-Adolffski šwjedžen w Klufschu.

Klufschanska wošada a Budyššite pobocžne Gustav-Adolffske towarštvo bēšchtej ša Bože špicže wšchēch pšchecželow Gustav-Adolffškeho džēla pšchepošyłoj na tulētny šwjedžen towarštwa w Klufschu. Šmahowaza šhorhoj na wěži šjewi tež hewat šoždemu, liž bliže pšchidže, abo našdala nimo džēšche, šo wošada šwjecži wošebity šwjedžen. Šacžrunje Bože špicže džēn, kotryž wabi, šebi do dala abo bliška wulecžecž a šo radowacž na krašnej štworbje Rnješowej — a niž šabnyčž, jemu šo džakowacž w Božim domje! — bēchu šo tola je wšchēch škóncžin na pucž našajili tajzy, liž cžychu tuton šwjedžen šobušwjecžicž a něšcto šhonicž i džēla Gustav-Adolffskeho towarštwa a šo pošylnicž dacž je šwēru a wēru wērybratrow a wēry šotrow, liž šu w rošpróšchenju mjes hinaš wēryjazny mi žiwi. A nišcton tam njeje podarmo byš, je mnoho šlyšchal a šhoniš a njetrijeba wobžarowacž, šo je šebi Bože špicže wulecžak šobu i Gustav-Adolffskim towarštom do bližšcheje a dalšcheje diašpory ewangeliškeje zyrkwje, wošebje paš do Štyrškeje. Wot tam šem bē mjenuizy němški šwjedženški předaš, šaraš Šubacžek.

Šacžrunje bē šerbška Boža šlužba hižo 1/2 hodž., bē šo tola wulka šerbška wošada šhromadžila w rjanym pēknje wupnyšchenym Božim domje, jako šwjedženški cžah, liž bē šo pšched šaru šestupaš, do njeho šastupi. W cžahu wohladacžmy šwjedženškej předarjom, wjedniška pobocžneho Gustav-Adolffškeho towarštwa, duchownnyh a fašškich pšchuwšnyh i bližšchich a dalšchich wošadow, wošadne šastupještvo a wošadne towarštwa i šherhojemi. Ššwjedženški předaš, šaraš Šandrik-Šoršiški šažoji šo na Rom. 8, 31: „Še Bóh ša naš šchto móže pšchecžiwu nam byčž?“ a štaji tute wulke a krašne šlowo Pawoła šdobom jako hēšto pšched nutrnu wošadu. Na prašchenje: Še Bóh ša naš? wotmošwimny i ponižnej džakownošcžu: haj! a na prašchenje: Šchto móže pšchecžiwu nam byčž? Š mužitej wēru: nišcton! Klufschanska wošada šlyšchesche w nim šwojeho bywšcheho dušchepaštyrja a je, runje taš, kaž jeje hošcžo, šo rad wješcž daša po pucžu pšches cžakny šchecžijanskeje zyrkwje wot jeje špocžatka hacž do našcheho cžaka. Duzny po tutym pucžu šjewišchtej šo pšchezo šnowa prašcheni: Še Bóh ša naš? Šchto móže pšchecžiwu nam byčž? A wšchudžom bē tež pšchezo tamne „Šaj!“ a tuto „Nišcton!“ Še wšchej šwēru a wēru šteja we wšchelacžich a cžēžlich bēdach Šwangelšy w rošpróšchenju k šwojeje ewangeliškej zyrkwi a wopošaza to tež i tym, šo šwēru šhodža šemšchi; pošojza dušchow je tam njedželu w Božim domje, a šemšchaze pucže šu daloke, šwjetšcha wo wjele, wjele dalšche hacž najdalšche we našchich wošadach; Š a wjaz hodžin daloko maja šdžēla do Božeho doma. — Hižo pšchi tutym předowanju pšchidže cži do myšlow — a jako potom štyrški šaraš šam rēcžesche cžim bóle — to prašchenje: Dže šo nam to w našchich krajinach taš

derje, dofelž tola pŝchi wjele bližŝich Božich domach a we dospoŝnje evangeliŝkich wožadach tajki njedželŝki wopyt kemschenjow tu njeje? Abŝo je to liwkoŝcz? Abŝo je to bjesmyŝlnoŝcz? Abŝo ŝhto to je? Esu ŝnadž to ŝczehwŝki ŝandženych lět a jich ŝchesczianŝkei wěrje njeŝcheczelneje propagandy? Steja naŝche wožadny mjenje abŝo bóle, někaŝ pod wliwom Esowjetruŝkeje a jeje bolŝchewiŝtiŝkeho, bjesbožneho wuŝywa? Abŝo jewi ŝo tu někaŝ wliw nowoczaŝneho hibanja „Deutsche Glaubensbewegung?“ To njeŝŝu žane poboczne praŝchenja, ně, roŝbudne! Kóždy jenotliwy mēl ŝo prózowacž, ŝ nimi do czjŝta pŝchincž, a runje taŝ kóžda wožada! Taŝ by žohnowanje tutoho ŝwjedženja dwójzy wulke byŝlo: Luboŝcz a pomoz ŝ domiŝny do diaspory a ŝ diaspory luboŝcz a pomoz do domiŝny! — Stónczazu woŝtaŝnu Božu ŝlužbu wukonja ŝ. wŝŝŝchi ŝaraŝ Sarjeŝt, kotryž Klufŝchanŝkei wožadze teŝ poŝtrowy wŝchēch ŝerbŝkich wožadow wupraji. Sawodnu woŝtaŝnu ŝlužbu bē ŝaraŝ Rjencž-Barŝŝki mēl. —

(Stónczenje ŝczehuje.)

Zyrkei a ŝtat.

Saŝŝki zyrkwinski wubjerŝ je wobŝamknyŝ, ŝo ŝo ŝaŝka krajna zyrkei pŝchŝamkne „radže evangeliŝko-lutherŝkeje zyrkwe Nēmŝkeje.“ So by ŝo tutón pŝchŝup ŝ woŝebitei ŝwjatocznoŝczu woŝnamjenit, bē ŝa ŝrjedu, 27. meje ŝwjatoczna Boža ŝlužba w Driježdžanŝkim domje poŝtajena. Na tutu bēchu teŝ duchowni zylkeje krajneje zyrkwe pŝcheproŝcheni. Wo nej njemóže ŝo paŝ w tutym czjŝble naŝcheho kopjenka wjazny roŝprawjecž, dofelž ŝo wono hižo prijedny czjŝŝczj. Pŝchichodne czjŝbŝlo pŝchŝinjeŝe dalŝcheho. Wo wēzy ŝamej ŝo piŝche: Wŝcho ŝ tomu honi, ŝo ŝo zyrkwe ŝnutŝkownje wobnowja, ma-li ŝo w nowym czažu wēczny nadawŝ Boži prawje wukonjecž. Kaž je nēmŝki lud ŝo wobnowit, ŝo dopomniwŝchi ŝwojeho waŝchnja a ŝwojich žórlow, taŝ móžeja ŝo zyrkwe teŝ jenož wobnowicž, ŝo dopomniwŝchi ŝwojeho waŝchnja a ŝwojich žórlow. A w zyrkwinski hibanju ŝandženych lět ŝu ŝo wone hižo taŝ ŝame na ŝo dopomniŝke. Eŝlowo Bože, kotrež nam Biblija ŝhowa a kotrež nam wuŝnawaŝŝke pižma reformaziŝe wobŝwēdczeja, ŝu wone pŝchi tym ŝpóinaŝe jaŝo to, ŝhtož roŝbudža. Tehodla ŝluŝcheja teŝ do zylka te krajne zyrkwe, kotrež maja jenajŝke wobŝwēdczenje bibliŝkeho ŝlowa, t. r. te, kotrychž wjedniŝtwo a ŝararjo ŝu na jenajŝke reformatoriŝke wuŝnawaŝŝke pižma ŝwjajani. S tym ŝo roŝmjerŝowanje do jenotliwych krajnych zyrkwjow, kotrež ŝnadž mējeŝche prijedny ŝwoje prawo, wot ŝnutŝka pŝchewinje. Taŝ pŝchŝindžemy ŝ wotŝyknjenemu kónzei prózowanja wo zylk zyrkwe a wo naŝtaŝze wulkeje „Nēmŝkeje Evangeliŝkeje zyrkwe“ wo dobru kroczel bliže. So bu w přenich mēžazach tu teho lēta „rada evangeliŝko-lutherŝkeje zyrkwe Nēmŝkeje“ wutworjena, je widomne ŝnamjo ŝa to, ŝo lutherŝtwo w Nēmŝkei poŝžina zylk bycz.

Se Eserbow a ŝ dalŝa.

W Driježdžanach bē 18. a 19. meje hłowne ŝendženje „ŝchesczianŝkeje žónŝkeje ŝlužby“. To je, ŝo to ŝa naŝchich czitarjow a naŝche czitaŝki w pruŝkich wožadach roŝjažnimy, to dželŝo, kotrež je ŝo w ŝaŝkei krajnej zyrkwi wutworiko ŝ dželŝa a ŝkutkowanja bywŝchich ŝchesczianŝkich žónŝkich towarŝtwow; ŝažada je ta: wŝchē žónŝke kóždeje wožadny ŝluŝcheja do „ŝchesczianŝkeje žónŝkeje ŝlužby“ ŝwojeje wožadny; hačž ŝo wone pŝchi wuhotowanjach a dželŝach wobdželŝa abŝo

niz, to je jich wēž. S teho ŝdobom ŝczehuje, ŝo ma kóžda wožada ŝwoju „ŝchesczianŝku žónŝku ŝlužbu“ a ŝo ŝu wŝchē podŝtajene wjedniŝtwo ŝaŝkeje krajneje zyrkwe; drugeje porjadneje žónŝkeje ŝlužby w ŝaŝkei zyrkwi nemóže bycz; ŝwoje naležnoŝcze a dželŝa rjaduja paŝ žónŝke ŝame ŝaŝo, tworjo zylk pod wjedniŝtwom knjenje von Burgsdorff a ŝararja Senfertha. — Hłowne wuhotowanje ŝendženja bē ŝwjedženŝka Boža ŝlužba a ŝhromadžina w domje — w zyrkwi naŝcheje knjenje. — Superintendent dr. Krönert předowawŝe wo 118. pŝalmje; wŝŝŝchi zyrkwinski rada Wendelin rēczjeŝche w mjenje zyrkwineho wubjerka a wuŝbēhny, ŝo je dželŝo ŝchesczianŝkeje žónŝkeje ŝlužby ŝdobom to zyrkwinske dželŝo žónŝkich ŝaŝkeje krajneje zyrkwe; Pod hežlom: „Khrŝtuŝ ŝa žónŝke a žónŝke ja Khrŝtuŝa!“ móže teŝ žónŝka ŝobudželacž ŝa zyrkei. Knjeni von Burgsdorff namoŝwjeŝche, dopjelnjecž wŝchē pŝchŝluŝchnoŝcze w ludu a zyrkwi. ŝaraŝ Senferth rēczjeŝche wo ŝažadnych myŝlach zylkeho dželŝa a wuŝbēhny, ŝo ŝo zyrkwinska myŝl mjes žónŝkimi ŝplni. Do ŝchesczianŝkeje žónŝkeje ŝlužby ŝluŝcha kóžda žónŝka, kiž chze do zyrkwe ŝluŝhecž. Stóncžnje mējeŝche Potsdamŝki ŝaraŝ Brandmeyer pŝchednoŝŝt a roŝejtaja, ŝo ma a kaŝ ma žónŝka ŝ polnej ŝamoŝwitoczju ŝobu-
twaričž „Nēmŝku Evangeliŝku Zyrkei“.

Bibliŝki pucžnik.

Eŝwjatownikžu, 31. meje: A buchu wŝchitzny polni ŝwjateho Duha. ŝap. ŝ. 2, 4. — O, Ducho, ŝhotuj ŝwjatki pŝches ŝemju dalŝku, ŝmjechž jejne twjerde rjadki ŝa powjeŝcz Knjeŝowu. O pomhaj ŝ prawej wucžbje, nam poŝylŝi duŝchu ty, ŝo w radoŝczj a ŝrudžbje wo Knjeŝu ŝwēdcžimy. K 165, 7. — ŝana 4, 24. — 1. Kor. 12, 3—7.

2. ŝwjedžen ŝwjatow, 1. junija: Derje temu ludu, kotrehož tón Knjes jeho Bóh je. Pŝalm 144, 15. — Džak budž cži, ŝwjatny Ducho, datny, džak tebi, kiž jŝh' pŝŝlaŝ ŝny, nětk je nam twój pucž derje ŝnatny, dofelž jón naŝ ŝny wucžit ty. Ach, daj tu we ŝwētle nam ŝhodžicž, budž ty naŝch Knjes a wodžel ŝam; troŝŝt do wutrobow chžyl nam pŝodžicž, dha czeŝczimy cze tu a tam. (Krawžowa.) — Luŝ. 13, 20, 21. — 2. Tim. 1, 7.

Wutora, 2. junija: Knježe, Knježe, ty ŝny Bóh, a twoje ŝlowa budža wērnoŝcz. 2. Sam. 7, 28. — K. 195. — ŝap. ŝ. 2, 14—36. — 5. Mŝj. 30.

Eŝrjeda, 3. junija: Njewēŝtaj, kajŝeho duha džēŝczj wŝj ŝtaj. Luŝ. 9, 55. — K. 336, 5. — ŝap. ŝ. 2, 37—47. — 5. Mŝj. 32, 45—52.

ŝhtwórtk, 4. junija: Džakujcže ŝo temu Knjeŝej wŝchŝich knježich; kiž ŝam wulke džimny czini; pŝchetož jeho dobrotu traje wēcznje. Pŝalm 136, 3. 4. — K. 607. — ŝap. ŝ. 3, 1—11. — 5. Mŝj. 34.

Pjatt, 5. junija: Spomŝt, Knježe, na ŝwoju ŝmilnoŝcz a na ŝwoju dobrotu, kotraž byŝa je wot ŝpočžatka ŝwēta. Pŝalm 25, 6. — K. 315, 15. — ŝap. ŝ. 3, 12—26. — ŝoŝua 1.

Eŝsobota, 6. junija: Wobarnuj moju duŝchu a wumóž mje; njedaj mi ŝ hanibje pŝchincž, pŝchetož ja mam nadžiju ŝ tebi. Pŝalm 25, 20. — K. 345, 7. — ŝap. ŝ. 4, 1—12. — ŝeŝaja 6, 1—8.

Viŝtowanje.

ŝ. B. w B.: Wulki džak. Woŝjewimy. Redaktor.
Sa Eŝwj. Trojizu poŝtaji ŝ. w. ŝ. E. — Sa 1. po Trojiz-
ny: W. we W. — Sa 2. po Trojizny: K. w K.